

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Zachystalové a soudkyň JUDr. Ivy Zemanové a JUDr. Renaty Hertlové ve věci žalobkyně: **O. P.**, narozena xxx, bytem xxx, xxx, zastoupena Mgr. Ing. Martinem Kalabísem, advokátem, se sídlem nám. T. G. Masaryka 11, Prostějov, proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o **náhradu škody a nemajetkové újmy**, k odvolání žalobkyně a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 25. ledna 2017, č. j. 18 C 248/2015 - 122,

t a k t o :

- I.** Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve vyhovujícím výroku I. **m ě n í** tak, že **se** žaloba co do zaplacení částky 90.000,- Kč s příslušenstvím **z a m í t á**, jinak **se** v tomto výroku, tj. co do částky 60.000,- Kč s příslušenstvím, ve vyhovujícím výroku II. a v zamítavém výroku III. **p o t v r z u j e**.
- II.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 39.148,75 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Ing. Martina Kalabise.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nemajetkové újmy ve výši 150.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 2. 6. 2015 do zaplacení (výrok I.), dále povinnost zaplatit náhradu majetkové škody

ve výši 4.356 Kč s úrokem z prodlení z částky 56.528 Kč od 2. 6. 2015 do 15. 4. 2016 (výrok II.), zamítl žalobu co do zaplacení nemajetkové újmy ve výši 350.000 Kč s příslušenstvím a co do zaplacení majetkové škody ve výši 15.428 Kč s příslušenstvím z částky 19.784 Kč od 2. 6. 2015 do 15. 4. 2016 a s úrokem z prodlení z částky 76.712 Kč od 16. 4. 2016 do zaplacení (výrok III.), a uložil žalované povinnost zaplatit na nákladech řízení 39.148,75 Kč k rukám advokáta žalobkyně (výrok IV.), přičemž ke všem plněním určil lhůtu 15 dnů od právní moci rozsudku. Soud prvního stupně rozhodoval o žalobních požadavcích na náhradu škody ve výši 76.712 Kč a na náhradu nemajetkové újmy ve výši 500.000 Kč s příslušenstvím odůvodněných tím, že škoda představuje vynaložené náklady na obhajobu v souvislosti s trestním stíháním žalobkyně; trestní stíhání její osoby bylo zahájeno 26. 7. 2012 pro podezření ze spáchání přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti, byla zastoupena obhájcem, rozsudkem Okresního soudu v Prostějově ve spojení s rozhodnutím odvolacího soudu byla uznána vinnou a byl jí uložen peněžitý trest ve výši 100 denních sazeb ve výměře 400 Kč s náhradním trestem odnětí svobody v trvání 60 dnů a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 4 let a současně bylo rozhodnuto o nárocích poškozených k náhradě škody, oba rozsudky byly k jejímu dovolání zrušeny rozsudkem Nejvyššího soudu ČR a věc byla vrácena okresnímu soudu, ten rozsudkem ze dne 22. 8. 2014 žalobkyni zprostil obžaloby, neboť skutek není trestným činem, a poškozené odkázal s jejich nároky na řízení ve věcech občanskoprávních. Během dvou let trvajících řízení žalobkyně žila v nejistotě, obavách a pod drobnohledem společnosti, zbavena řidičského oprávnění, těžko se vyrovnala se silným tlakem společenského odsouzení, které bylo umocňováno medializací celého případu ve sdělovacích prostředcích. Nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy uplatnila u žalované dne 1. 12. 2012, žalovaná žádost ve lhůtě šesti měsíců nevyřídila s omluvou, že ministerstvo je přetíženo a odkázala ji na soud. Následně v rámci žalobního projednávání žalovaná žalobkyni plnila částkou 56.928 Kč, žalobkyně v této části vzala žalobu zpět a soud prvního stupně v tomto rozsahu usnesením ze dne 12. 10. 2016 řízení zastavil. Žalovaná ve svém zamítavém stanovisku poukázala na to, že ohledně požadované škody představované náklady právního zastoupení nároku částečně vyhověla stanoviskem ze dne 15. 4. 2016 a že žalobkyni poskytla omluvu, kterou pokládá za dostatečné zadostiučinění za porušení práva, když za formu zadostiučinění v morální rovině lze považovat také samotný rozsudek o zproštění obžaloby, jímž bylo deklarováno, že se nestal skutek, pro který bylo trestní stíhání vedeno.

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že usnesením ze dne 26. 12. 2012 bylo proti žalobkyni zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 a 2 tr. zákoníku, žalobkyně byla pro účely trestního stíhání zastoupena obhájcem. Rozsudkem Okresního soudu v Prostějově ze dne 18. 6. 2013 byla uznána vinnou ze spáchání uvedeného přečinu, a byl jí uložen peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb ve výměře 400 Kč s náhradním trestem odnětí svobody 60 dnů, Krajský soud v Brně svým rozsudkem ze dne 16. 10. 2013 zrušil rozsudek Okresního soudu v Prostějově a nově rozhodl tak, že žalobkyni uznal vinnou ze spáchání přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti a odsoudil ji k peněžitému trestu v celkové výši 40.000 Kč a dále z trestu zákazu činnosti, spočívajícímu v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu čtyř let. Usnesením NS ČR ze dne 23. 4. 2014 byl rozsudek Krajského soudu v Brně, jakož i předcházející rozsudek Okresního soudu v Prostějově zrušen a věc byla přikázána Okresnímu soudu v Prostějově k novému projednání a rozhodnutí. Okresní soud v Prostějově rozsudkem ze dne 22. 8. 2014 žalobkyni zprostil obžaloby v plném rozsahu s tím, že skutek není trestným činem. Žalobkyně uhradila obhájci v souvislosti s právní pomocí obhájcem jí poskytnutou v trestním řízení částku 76.712 Kč. V průběhu trestního řízení byly na internetových stránkách lokálních deníků i v celorepublikových médiích publikovány články

popisující průběh trestního stíhání. Žalobkyně byla v pracovním kolektivu, jakož i v blízkém sousedském okolí během trestního řízení vystavena negativním vlivům, reakcím a odsudkům, trestní stíhání žalobkyně mělo dopady v psychické oblasti žalobkyně a skutečnost, že jí byl na základě rozsudku uložen trest zákazu řízení motorových vozidel, měla vliv na standardní chod domácnosti a omezila žalobkyni v jejím podnikání a výkonu zaměstnání. Žalobkyně uplatnila u žalované dne 1. 12. 2014 nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy, žalovaná žádosti částečně vyhověla a nahradila žalobkyni majetkovou škodu v rozsahu 56.928 Kč na základě stanoviska ze dne 15. 4. 2016 a současně konstatovala, že v předmětném trestním řízení bylo vydáno nezákonné rozhodnutí a v této souvislosti žalovaná vyslovila žalobkyni omluvu.

Takto zjištěný skutkový stav věci soud prvního stupně posuzoval dle ust. §§ 1 odst. 1, 5 písm. a/, 7 odst. 1, 8 odst. 1, 15 odst. 1, 31a zák. č. 82/1998 Sb., a dospěl k závěru, že nárok na náhradu nemajetkové újmy formou poskytnutí peněžitého zadostiučinění je částečně důvodný, stejně jako nárok na náhradu majetkové škody spočívající ve vynaložených nákladech na právní zastoupení. Uzavřel, že v posuzovaném trestním řízení bylo vydáno nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání žalobkyně. Zabýval se hodnocením relevantních okolností případu a dospěl k závěru, že pouhé konstatování existence nezákonného rozhodnutí a omluva vyslovená žalovanou v rámci předběžného projednání nároku nepředstavují dostatečnou náhradu nemajetkové újmy, která žalobkyni v souvislosti s posuzovaným trestním řízením vznikla. Přihlédl na jedné straně k dopadům předmětného trestního řízení do osobnostní sféry žalobkyně, na straně druhé též k průběhu trestního řízení a jeho celkové délce. Trestní řízení bylo poměrně masivně medializováno, když tato medializace má výraznější dopad právě na malém městě, kde žalobkyně žije. Z článků, které byly publikovány na internetových stránkách lokálních, jakož i celorepublikových médií vyplynul zřetelný negativní akcent ve vztahu k žalobkyni, naproti tomu další vývoj trestního řízení po rozhodnutí Nejvyššího soudu a zejména pak pravomocné rozhodnutí o zproštění žalobkyně obžaloby už předmětem zájmu médií nebyly. Vzal za prokázané, že trestní řízení zasáhlo oblast psychické rovnováhy žalobkyně, nejistota se do jisté míry negativně odrazila i v každodenním životě rodiny žalobkyně, žalobkyně byla pravomocně odsouzena a byl jí uložen trest zákazu řízení motorového vozidla, a tak byla vystavena nejen komplikacím ve svém osobním a rodinném životě, pokud jde o realizaci péče o děti a domácnost, ale tato skutečnost měla negativní dopad i v jejím pracovním uplatnění, neboť řízení motorového vozidla bylo pro výkon její profese stěžejní. Byť celková délka trestního řízení nebyla nijak nepřiměřená, okolnost týkající se pravomocného uznání viny žalobkyně měla poměrně značný negativní dopad do její osobnostní sféry. Uzavřel, že kompenzaci, která je způsobilá nahradit žalobkyni nemajetkovou újmu vzniklou v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím, odpovídá částka ve výši 150.000 Kč, kterou žalobkyni přiznal spolu s příslušenstvím, když žalovaná se dostala do prodlení s náhradou této újmy po uplynutí zákonné šestiměsíční lhůty stanovené pro předběžné projednání nároku. Shledal částečně důvodným nárok na náhradu majetkové škody spočívající ve vynaložených nákladech na právní zastoupení. Žalovaná v rámci předžalobního projednání nároku odmítla žalobkyni nahradit některé obhájcem žalobkyně účtované náklady, a to účast na veřejném zasedání dne 17. 9. 2014, když ze spisu nevyplývá, že by se toho dne veřejné zasedání konalo. Žalobkyně během soudního řízení upřesnila, že se jednalo o účast u hlavního líčení dne 22. 8. 2014, kterého se obhájce žalobkyně účastnil, a tak mu náleží náhrada odměny v rozsahu tohoto úkonu, tj. 2 x 1.500 Kč, 2 x 300 Kč a 21 % DPH, celkem 4.356 Kč. Soud prvního stupně tedy náhradu v této výši žalobkyni přisoudil, zamítl však požadavek na příslušenství této částky, neboť v důsledku nedostatků součinnosti ze strany žalobkyně se žalovaná nemohla dostat do prodlení s náhradou této části majetkové škody. Ve zbývajícím rozsahu uplatněné náhrady

majetkové škody soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalovaná postupovala správně, pokud tento nárok žalobkyni nepřiznala, když jednak nelze činnost obhájce žalobkyně podřadit pod některý z úkonů právní služby ve smyslu ust. § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to ani za použití odst. 3 tohoto ustanovení. Nepřiznal tak odměnu za úkon - porada s klientem dne 3. 9. 2014 (dle § 11 odst. 1 písm. c/ může jít o úkon právní služby pouze tehdy, pokud se jedná o poradu, která přesahuje délku jedné hodiny), dále za studium spisu dne 23. 8. 2012 (neodpovídá § 11 odst. 1 písm. f/ advokátního tarifu, neboť uvedené ustanovení explicitně definuje tento úkon právní pomoci pouze při skončení vyšetřování před podáním obžaloby, přičemž tento úkon nelze podřadit pod jiný úkon právní pomoci dle § 11 odst. 1, příp. odst. 2 advokátního tarifu), požadavek na doplnění dokazování ze dne 20. 9. 2012, žádost o doplnění informací ze spisu ze dne 2. 10. 2012 a formulace dotazů znalce ze dne 28. 5. 2013 (neboť to nejsou úkony právní pomoci, které má na mysli § 11 a nemohou být předmětem náhrady škody ve smyslu § 31 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb.). Soud prvního stupně dále poukázal na to, že úkony, které byly označeny jako stížnost proti usnesení Policie ČR ze dne 1. 8. 2012, požadavek na doplnění dokazování a námitka podjatosti ze dne 1. 11. 2012, stížnost proti usnesení Policie ČR ze dne 3. 12. 2012, žádost o přezkum ve smyslu § 157a tr. zákoníku ze dne 8. 1. 2013 a stížnost proti rozhodnutí o zamítnutí doplnění dokazování ze dne 14. 1. 2013 lze podle advokátního tarifu účtovat pouze v poloviční sazbě odměny dle § 11 odst. 2 advokátního tarifu. Dále přiznal příslušenství částky 56.928 Kč s odůvodněním, že žalovaná se s náhradou této majetkové újmy dostala do prodlení od 2. 6. 2015 do 15. 4. 2016, kdy žalobkyni toto plnění poskytla. Ve zbytku žalobu jako nedůvodnou zamítl. O nákladech řízení rozhodl podle §§ 142 odst. 3 a 142 odst. 2 ve spojení s § 146 odst. 2 o. s. ř.

Proti tomuto rozsudku žalobkyně i žalovaná podaly v zákonné lhůtě odvolání.

Odvolání žalobkyně směřovalo proti zamítavému výroku III. a žalobkyně v něm uplatnila odvolací důvod nesprávného právního posouzení věci. Vytkla soudu prvního stupně, že nepostupoval důsledně ve smyslu rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 3183/15, a zdůraznila, že z provedeného dokazování je patrné, že jí nesprávný postup orgánů činných v trestním řízení zcela zásadně změnil život, když nejzásadnější zásah vnímá jako matka v tom, že nemohla pečovat o svou nemocnou dceru, jak vyžadovala a jak ona mohla před zákazem řízení, když s ohledem na pravomocný trest s ní nemohla jezdit na vyšetření a prohlídky, takový zásah jí nevynahradí ani částka 500.000 Kč. Razantně bylo zasaženo mimo jiné i do jejího práva podnikat a svobodně si volit povolání. Ohledně majetkové újmy citovala § 11 odst. 3 advokátního tarifu, dle něhož za úkony právní služby neuvedené v odstavcích 1 a 2 náleží odměna jako za úkony, jímž jsou svou povahou a účelem nejbližší. Lze konstatovat, že šlo o časově náročnou obhajobu i s ohledem na odbornou problematiku a objem informací ve spise, které musely být ze spisu nějak čerpány. S advokátem měla dohodnuto, že bude platit i porady kratší jedné hodiny, když i na tyto se musel připravit ve své podstatě stejně jako na porady přesahující jednu hodinu. Navrhla, aby změnou napadeného výroku jí byla přiznána další nemajetková újma 350.000 Kč s příslušenstvím a náhrada škody 15.428 Kč s příslušenstvím.

Žalovaná svým odvoláním napadla vyhovující výroky I. a II. rovněž z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Namítla, že i když byla žalobkyně pravomocně zproštěna obžaloby, jednalo se o věc skutkově složitou, žalobkyně byla důvodně postavena před soud; nelze tedy říci, že obvinění ze spáchání přečinu bylo nedůvodné. Podání návrhu na potrestání bylo důvodné, neboť z důkazů provedených v rámci přípravného řízení vše nasvědčovalo tomu, že se žalobkyně dopustila jednání popsáno ve výroku obžaloby, jímž

naplnila zákonný znak skutkové podstaty přečinu. Trestní stíhání bylo vedeno důvodně, zcela zákonně a bylo zastaveno až po precedentním právním názoru Nejvyššího soudu, který vnesl nový náhled na řešenou právní problematiku. Zároveň žalobkyně byla obviněna z přečinu z nedbalosti v souvislosti se silničním provozem, lze tak důvodně předpokládat, že trestní stíhání nemělo většího dopadu na její pověst, jakožto i osobní a společenskou sféru jejího života. Přiznaná částka 150.000 Kč odpovídá přibližně částce 6.000 Kč za každý měsíc vedeného trestního stíhání, kteroužto považuje za nepřiměřenou. Poukázala na tři rozhodnutí soudu prvního stupně ve spojení s rozhodnutími zdejšího odvolacího soudu, které by mohly pomoci jako vodítko. Nesouhlasila s přiznáním obhajněho za úkon označený jako účast na veřejném zasedání ze dne 17. 9. 2014. Navrhla, aby byl napadený rozsudek ve výrocích I. a II. změněn tak, že se žaloba zamítá.

Z podnětů podaných odvolání odvolací soud přezkoumal v systému neúplně apelace napadený rozsudek včetně řízení, které předcházelo jeho vyhlášení, a to v nepřítomnosti účastnic (ust. §§ 212, 212a a 214 odst. 3 o. s. ř.), odvolání žalobkyně neshledal důvodným a odvolání žalované důvodným zčásti.

Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil postačující a správná skutková zjištění, skutková zjištění zákonem stanoveným způsobem hodnotil a věc zásadně správně posoudil i po stránce právní. O základu žalobou uplatněných nároků nebylo mezi účastnicemi sporu. Při určení výše odškodnění nemajetkové újmy je třeba vzít v úvahu hlediska rozhodná ve smyslu judikatury, k nimž patří povaha trestní věci, celková délka omezení osobní svobody nebo trestního řízení a následky v osobní sféře poškozeného (srovnej např. rozsudek NS ČR ze dne 1. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí a stanovisek NS, č. 4, r. č. 2012 pod poř. č. 52/2012). Z hlediska povahy trestní věci je podstatné, že žalobkyně byla stíhána pro trestnou činnost, za kterou jí nehrozil vysoký trest, jímž by měla být dlouhodobě omezena na osobní svobodě. Ve shodě se soudem prvního stupně odvolací soud konstatuje, že doba trestního řízení dvou let byla zcela přiměřená a že trestním stíháním bylo závažným způsobem zasaženo do osobní sféry žalobkyně. Podle rozsudku NS ČR ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 zákona na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují. Je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy a nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostiučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé. Odvolací soud tak poukazuje na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 12. 9. 2017, sp. zn. 35 Co 278/2017, kde byla poškozenému přiznána částka 40.000 Kč za rok nezákonně vedeného trestního stíhání z oblasti finanční kriminality, hrozil mu trest odnětí svobody 9 let, částečně na něm byl vykonán trest odnětí svobody, ztratil zaměstnání, případ byl medializován. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 23. 10. 2013, ve spojení s rozsudkem NS ČR ze dne 20. 10. 2015, sp. zn. 30 Cdo 827/2014 byla poškozenému přiznána částka 50.000 Kč za dva roky nezákonně vedené trestní stíhání, v průběhu řízení byl omezen na osobní svobodě, byl obžalován, resp. obviněn pro trestný čin pohlavního zneužívání, případ byl široce medializován, nejednalo se o osobu mravně zachovalou. V řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 35 Co 291/2015 byl žalobce trestně stíhán pro znásilnění, sexuální nátlak a omezování osobní svobody spáchaném na mužích, žalobce byl stíhán vazebně, nejednalo se o mravně bezúhonnou osobu, trestní stíhání trvalo rok, žalobci byla přiznána částka 30.000 Kč za jeden rok (ve spojení s usnesením NS ČR ze dne 18. 5. 2016, č. j. 30 Cdo 5212/2015 - 163). Rozsudkem zdejšího

soudu ze dne 23. 9. 2015, sp. zn. 39 Co 215/2015 byl odškodněn žalobce nezákonně trestně stíhaný jako mladistvý pro provinění znásilnění v souběhu s proviněním loupeže, hrozil mu nepodmíněný trest odnětí svobody včetně ochranného psychiatrického léčení ústavní formou, případ byl široce medializován a trestní stíhání mělo dopady na psychické zdraví poškozeného, trestní stíhání trvalo rok a bylo mu přiznáno odškodnění 80 000 Kč. Okolnosti žalobkyní tvrzené a před soudem prvního stupně prokázané podle názoru odvolacího soudu indikují náhradu nemajetkové újmy ve výši 20.000 Kč za rok trvání trestního stíhání.

Pokud jde o náhradu škody představované náklady řízení, které byly žalobkyní vynaloženy v trestním řízení, soud prvního stupně rozhodl zcela v souladu s ust. § 31a a správně určil výši odměny obhájce podle advokátního tarifu, resp. ustanovení o mimosmluvní odměně. Není tedy důvod na námitky žalobkyně, že si odměnu advokáta za poskytování právních služeb smluvila. Není tak rozhodné, resp. v jaké výši jí škoda vznikla. Soud prvního stupně správně nepřiznal odměnu za úkon spočívající v poradě s klientem v trvání půl hodiny a studium spisu, neboť advokátní tarif by i na takové úkony pamatoval, když u těchto úkonů výslovně uvádí jednak časové rozpětí, jednak okamžik, při němž je odměna za studium spisu přiznávána (při skončení vyšetřování). Úkony spočívající v doplnění dokazování a doplnění informace nelze podřadit pod žádný z úkonů uvedených v § 11 odst. 1 a 2. Pokud jde o úkon spočívající ve formulaci dotazů znalci, pak takové dotazy nejsou součástí trestního spisu.

Ze shora uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek ve vyhovujícím výroku I. změnil podle § 220 odst. 1 písm. a/ o. s. ř., jinak jej v tomto výroku, ve vyhovujícím výroku II. a v zamítavém výroku III. jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil.

O nákladech řízení před soudy obou stupňů odvolací soud rozhodl podle §§ 224 odst. 2 a 142 odst. 3 a 146 odst. 2 o. s. ř. V souvislosti s uplatněným nárokem na náhradu nemajetkové újmy žalobkyni vznikly náklady řízení spočívající v odměně advokáta ve výši 3.100 Kč za 1 úkon právní pomoci dle § 9 odst. 4 písm. a/ a § 7 advokátního tarifu, a to za 4 úkony (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu, 2× účast u jednání) spolu s paušální náhradou hotových výloh po 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, zvýšené o 21 % DPH, celkem tedy 16.456 Kč. Ohledně nároku na náhradu majetkové škody byla žalobkyně úspěšná v rozsahu 60 %, vznikly jí náklady spočívající v odměně advokáta ve výši 4.180 Kč (z předmětu řízení 76.712 Kč) za 1 úkon právní pomoci dle § 7 advokátního tarifu, a to za 3 úkony (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání, účast u jednání), v odměně ve výši 1.900 Kč (z předmětu řízení 19.784 Kč) za 1 úkon právní pomoci (účast u jednání dne 16. 1. 2017) spolu s paušální náhradou po 300 Kč za 4 uvedené úkony zvýšené o 21 % DPH, celkem 18.924,40 Kč, z čehož 60 % činí 11.354,64 Kč. Další náklady spočívají v náhradě za ztrátu času v rozsahu 24 půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu, cestovních výlohách za cesty uskutečněné osobním automobilem na trase Prostějov - Praha a zpět ve dnech 12. 10. 2016 a 16. 1. 2017 dle vyhl. č. 385/2015 a č. 440/2016 Sb. při průměrné spotřebě motorové nafty 8,56 l na 100 km, průměrné ceně motorové nafty 29,50 Kč/l a průměrné ceně motorové nafty ve výši 28,60 Kč/l a při průměrné náhradě za použití motorového vozidla ve výši 3,80 Kč na 1 km jízdy a 3,90 Kč na 1 kilometr jízdy, celkem tedy na cestovních výlohách 11.338,11 Kč včetně 21 % DPH. Ve fázi odvolacího řízení nebyla ani jedna z účastnic se svým odvoláním úspěšná, proto žádné z nich nebyla náhrada nákladů této fáze řízení přiznána. Celkové náklady žalobkyně tvoří částku 39.148,75 Kč a odvolací soud tuto uložil zaplatit k rukám advokáta žalobkyně do 15 dnů od právní moci rozsudku (ust. §§

149 odst. 1 a 160 odst. 1 o. s. ř.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **l z e** podat dovolání do dvou měsíců od doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně jen za podmínek stanovených v § 237 o. s. ř.

V Praze dne 21. listopadu 2017

JUDr. Naděžda Zachystalová v.r.
předsedkyně senátu